

[Justitsministeren.]

ind i sin egen Panteret, kan han nu faa Ejendommen udlagt som ufyldstgjort Panthaver, hvis der ikke sker Overbud. Det kan imidlertid godt være, at Ejendommen er mere værd, men at der ikke er nogen, som byder over, fordi man gaar ud fra, at indenfor det Beløb, som den bydende Panthavers Fordring i det hele løber op til, vil han følge med med Budene, og at det derfor er forgæves at byde, naar man ikke vil give mere. Eksempelvis: Hvis en Panthaver i en Ejendom har en anden Prioritet, som strækker sig fra 90 000 til 130 000 Kr., og byder ind i sin Prioritet med 91—92 000 Kr., vil han let kunne faa Ejendommen udlagt som ufyldstgjort Panthaver, hvis der ikke er nogen, som vil give over 130 000 Kr. for Ejendommen. Naar imidlertid en Panthaver saaledes faar Ejendommen udlagt for sit Auktionsbud, beholder han sin personlige Fordring paa Debitor for hele det Beløb, hvormed hans Pantekrav overstiger Auktionsbudet, og han kan da, hvis Debitor derefter gaar fallit, anmelde sin Fordring i Konkursboet og faa sin Del udloddet der som andre Kreditorer for Resten af Beløbet. Paa den Maade kan altsaa en saadan Panthaver faa Betaling, delvis, to Gange.

For at hindre dette har jeg bragt i Forslag, at

„saafremt en Pant- eller Udlægshaver i Medfør af foranstaaende Bestemmelse“

— det drejer sig her om en Tilføjelse til § 578 i Retsplejeloven —

„eller ved Hammerslag har overtaget Ejendommen og derefter gør den Del af sit Krav, for hvilken han ikke ved Auktionen fik Dækning, gældende som personlig Fordring mod Skyldneren eller andre, kan Retten, dersom Ejendommens Værdi ved Overtagelsen skønnes væsentligt at have oversteget Auktionsbudet, nedsætte Fordringen i tilsvarende Omfang“.

Dette Forslag er blevet noget ændret og udvidet i Folketingsudvalget. I Slutningen af det nys citerede Stykke er Sætningen „dersom Ejendommens Værdi ved Overtagelsen skønnes væsentligt at have oversteget Auktionsbudet“ ændret til:

„dersom det ved et paafølgende Salg af Ejendommen eller paa anden Maade godtgøres, at Auktionsbudet staar i Misforhold til Ejendommens Værdi ved Overtagelsen“,

og som nyt Stykke er tilføjet:

„Skyldneren eller den, der som Kautionist hæfter for Fordringen, kan derhos — for saa vidt Parterne ikke har kunnet enes om Ejendommens Værdi ved Overtagelsen — anlægge Sag mod Pant- eller Udlægshaveren til Konstatering af Ejendommens Værdi ved Overtagelsen. Saafremt det efter de under Sagen tilvebragte Oplysninger og eventuelt efter Indhentning af sagkyndigt Skøn findes godtgjort, at der har været Misforhold mellem Auktionsbudet og Værdien, kan Retten nedsætte den personlige Fordring paa Skyldneren i tilsvarende Omfang.“ I sin ændrede Skikkelse er Lovforslaget derefter vedtaget af det høje Folketing.

Denne tilføjede Bestemmelse har der været Enighed om i Folketinget, men der blev ved anden Behandling rejst det Spørgsmaal, om det alene var Skyldneren eller Kautionisten, der kunde rejse en saadan Sag til Klaring af Gældsforholdene, eller om ogsaa f. Eks. en Medkreditor i et Konkursbo overfor Skifteretten kunde fremsætte Paastand om en Opgørelse, saaledes at den tidligere Pant- eller Udlægshavers Fordring blev nedsat. Jeg skal heroverfor tillade mig at gøre opmærksom paa, at i Henhold til første Stykke af Paragraffen er det givet, at en saadan Paastand kan fremsættes overfor Skifteretten af enhver Kreditor.

Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget i den foreliggende Skikkelse til det høje Tings Vedtagelse.

Rytter: Det Spørgsmaal, den højtærede Justitsminister berørte, har tidligere været meget omtvistet, idet man da gik meget teoretisk til Værks og sagde, at den, som har overtaget Ejendommen for et bestemt Bud, han har overtaget den for kun dette Bud og kan kræve Resten hos sin Debitor. Vedkommende kunde med andre Ord undertiden opnaa at faa Betaling to Gange. Hvis denne Regel havde staaet ved Magt den Dag i Dag, maatte Lovforslaget siges at indeholde en Ændring af Praksis. Saaledes er det imidlertid ikke. Det nævnte Princip, som har været fulgt lige til 1927, er blevet ændret i Praksis, saaledes at man, som det saa tidt gaar, begynder at faa modstridende Domme ved Underretterne. Men disse er blevet appelleret til Højesteret, og der kan der nu siges at være slaaget et bestemt Synspunkt fast. Allerede Højesterets Dom i „Ugeskrift for Retsvæsen“ 1928 pag. 714 udtaler det Prin-